

шо се виждаше отврѣхъ скалитѣ, полетѣха шъркели. Тѣ махаха крила, кацаха по мокритѣ ливади и търсѣха нѣщо съ дългитѣ си кълвуни. Засвириха и кавали нѣкжде. Запѣха и птички. Задрѣнкаха звѣнци. Но елхицата не се радваше. Сама стърчеше тя наврѣхъ високата скала. И знаеше, че занаяпредѣ ще бжде все сама.

А когато слънцето припече силно, момчетата и момичетата насѣдваха подѣ сѣнка и почваха да си говорятѣ, да пѣятѣ пѣсни, да разказватѣ приказки. Тѣ бѣха дошли отдалекѣ: отъ оня градѣ, кждето бѣ отнесено преди време борчето, за да го накичатѣ и да му се порадватѣ. Празникѣтѣ бѣ миналѣ отдавна. Хубавото дървче бѣше забравено. Децата седѣха сега подѣ листнатитѣ дървета и си разказваха приказкитѣ, които бѣха чули отъ стареца презѣ оная ношѣ срещу коледа, на Бѣдни Вечерѣ. И едно отъ тѣхъ си спомни за гиздавото борче, накичено съ пѣстри свѣщици. И за ангелитѣ, които слизатѣ съ пѣсни отъ небето.

Като чу думитѣ на детето, елхицата зарони едри сълзи за своето братче. Но нѣмаше кой да види тия сълзи. Тѣ замрѣзнаха по стѣблото ѣ — и станаха на смола.

Децата си отидоха. По небето запълзѣха свѣтли бѣли облаци. Елхицата се загледа нагоре. И тогава видѣ много ангели — съ бѣли крила и свѣтли лица, че слизатѣ отъ небето. Тѣ пѣха за чудното Дете, което злитѣ хора сж убили преди много-много години въ нѣкакѣвъ далеченѣ градѣ.

Елхицата ги слушаше, а кроткиятѣ вѣтрецѣ, долетѣлъ откъмѣ гората, шѣпнѣше:

— Недей тѣжи, елхице! Зима ще дойде, и тебе ще отсѣкатѣ, па ще те накичатѣ, за да зарадвашѣ децата. И надѣ тебе тогава ще се разтвори небето. Ангелитѣ ще слѣзатѣ съ пѣсни. А ти цѣла ще грѣшѣ отъ радостѣ. Звезди ще свѣтятѣ по твоитѣ гранки — и децата около тебе ще слушатѣ за мждротото Дете, което умрѣ отъ обичѣ къмѣ другитѣ.

Николай Райновѣ.

